

Una infraestructura pendent

¿I si ja arribem tard?

El corredor mediterrani ha acabat tenint una dimensió i unes complexitats difícilment assumibles

JÈSSICA
Civil

La reivindicació del corredor mediterrani com a infraestructura imprescindible per a la consolidació i el desenvolupament de la nostra economia productiva és una necessitat que s'ha de seguir impulsant, aprofitant la unanimitat que hi ha sobre la seva prioritat. No obstant, el temps que ha transcorregut des que a finals de la dècada dels anys 90 van començar a sentir-se les primeres veus que ho reclamaven fa que avui puguem visualitzar que aquest macroprojecte s'enfronta a riscos que fa molt pocs anys ni tan sols havíem intuït. Al marge, és evident, de les consideracions i els estira-i-arronsa polítics que l'han acompanyat.

Per un costat, aquest és un projecte que en el seu llarg recorregut de reivindicació s'ha anat engrandint de manera que ha acabat tenint una dimensió i unes complexitats difícilment assumibles, tant pel que fa al seu finançament, com en el seu desenvolupament tècnic i tam-

bé el seu calendari d'execució. Correm el risc d'haver generat una obra tan mastodòntica que, fins i tot, si la comencéssim a fer avui mateix, probablement s'acabaria quan la realitat econòmica ja hauria posat sobre la taula noves necessitats i noves realitats.

Des d'un altre punt de vista, ja hi ha qui reclama un projecte més mesurat, en el sentit que amb petits avanços i petites solucions (és el cas de la Seat a Martorell) fariem un pas de gegant en la connexió ferroviària amb Europa, sense necessitat d'unir Algesires amb França des del minut u. Potser hem

Potser és el moment de repensar l'obra i adaptar-la a les noves circumstàncies i realitats

de començar a introduir el terme *corredors mediterranis*, en el sentit que aquest projecte es pot configurar amb diverses solucions, totes assumibles i viables, sense necessitat de pensar sempre en la gran solució global.

Hi ha una tercera realitat que pot fer perillar aquesta infraestructura i

és que les solucions tecnològiques aplicades a l'economia productiva, i que responen a les demandes reals, avancen molt més ràpid que la via del tren, en el sentit que en aquests moments ja hi ha diverses iniciatives per fabricar a casa peces, productes i components que fins ara havíem d'importar, gràcies al fet que la tecnologia permet reduir els seus costos de producció i els temps d'entrega. Aquest és el cas de les impressores 3D de gran volum que possibilitarien reduir les importacions de molts productes que avui arriben per vaixell i que necessiten el tren per al seu transport.

S'ha trigat tant i s'ha volgut ampliar tant el debat, posant-hi també, per què no dir-ho, un munt d'obstacles, que el que ens hauria situat en el pla de la competitivitat europea el que ha fet és anar frustrant infinitat de propostes, projectes i inversions. A mesura que passa el temps, el que fem és posar en risc una infraestructura que ja fa molt temps que va amb retard i que potser ja hauríem de repensar i adaptar a les noves circumstàncies i realitats. Almenys, per fer-la real com més aviat millor. ≡

Consultora sènior d'Innovació i Logística de l'Institut Cerdà.

LEONARD BEARD

Polèmica per la xerrada d'un gai

Fer callar l'altre

Si reduïm la llibertat d'expressió a les idees que ens semblen tolerables, anem cap al totalitarisme

JOSEP
Martí Blanch

Fer callar l'altre. Això és el que volien els terroristes islàmics que van entrar a la seu de *Charlie Hebdo* el 2015 provocant una carnisseria de nintaires. Fer callar l'altre. Això és el que vol també la llei mordassa espanyola que porta titellaires davant del jutge perquè no agrada el guió de l'obra o piuladors que fan acudits sobre l'atemptat que va fer saltar pels aires el cotxe i la vida de l'almirall **Carrero Blanco**. Fer callar l'altre, això és el que pretenia el col·lectiu LGTB aquest diumenge quan va exigir que l'arquebisbat de Barcelona suspengués una xerrada d'un homosexual francès que defensa l'abstinença sexual dels gais amb una col·

lecció d'arguments ben tronats.

«Si no creiem en la llibertat d'expressió de la gent que menyspreem és que no hi creiem del tot». No ho diu cap ambaixador del conservadorisme això, ho diu **Noam Chomsky**, un dels intel·lectuals de capçalera de qualsevol aspirant a treure un aprovat en el test del veritable progressista. I sí, val també per a **Philippe Ariño**, el conferenciant gai a qui es pot menysprear, a qui es pot ridiculitzar, a qui es pot obligar a llegir pancartes de mal gust, però a qui no es pot prohibir que pensi el que pensa i que ho expliqui si li ve de gust, ja sigui en una parròquia, si el conviden, o enfilat dalt d'un tamboret al parc de la Ciutadella o a l'andana d'una estació de metro.

Salman Rushdie, el novel·lista que va viure amagat com una rata durant deu anys per haver escrit una novel·la que va ofendre l'aiatoilà iranià, també ha deixat escrit que la llibertat d'expressió deixa d'existir si

no va acompanyada de la llibertat d'ofendre. Pot resultar desagradable, però només és en l'ofensa que es posa a prova la tolerància i, de retruc, el tarannà democràtic d'una societat i dels seus individus. Si reduïm la llibertat d'expressió a només aquelles idees que ens semblen tolerables, haurem començat a llis-

Els col·lectius que han obtingut drets després d'una llarga lluita no haurien d'actuar avui com a fiscals

car pel pendent de l'autoritarisme. Farien bé de recordar-s'ho tots els col·lectius que estan obligats a tenir una actitud de lluita permanent encara, bé per por a una involució que els faci perdre les llibertats que han conquistat deixant-s'hi la pell i de vegades la vida, o perquè consideren que no

han assolit encara els estàndards d'igualtat real als quals aspiren. Siguin homosexuals, lesbianes, transsexuals, feministes, discapacitats, membres de minories racials o religioses, o de qualsevol altre grup que ha estat marginat o directament perseguit, la seva lluita i les seves conquestes no els donen dret a erigir-se en guardians de la llibertat de pensament i expressió.

I l'advertiment val també per als partits polítics que van córrer a quedar bé amb el col·lectiu LGTB signant una declaració perquè es cancel·lés l'acte del tal **Ariño**. Els diputats van ser incapaços de recordar que s'asseuen en un escó perquè la flama de la frase atribuïda a **Voltaire**, «no estic d'acord amb el que dius, però defensaré amb la vida el teu dret a dir-ho», va acabar present, encara que tard, a casa nostra. No hauríem d'apagar-la si no volem viure de nou a les fosques. ≡ **Periodista.**

Viure millor

CARLES
Sans

El que costa estar sa

Fa anys, quan aquí encara no s'havia arribat al coneixement públic del que era la vida sana, algú molt pròxim ja em parlava d'ecologisme i dels perills de tota una sèrie de multiplicadors ambientals que ens perjudicaven. A poc a poc vaig anar adquirint consciència de la gran quantitat de productes que perjudicaven la meua salut i, no obstant, també de com era de difícil, per no dir impossible, protegir-me d'aquests productes. El meu enyorat amic **Bigas Luna**, un ecologista convençut i practicant, deia que cuidar-se era un símptoma de progrés. Així que, entre opinions i consells, em vaig convèncer que seria beneficiós cuidar-se. I és que és d'ignorants no posar afany perquè les nostres condicions de vida siguin millors i més duradores.

LA POL·LUCIÓ és el més popular dels enemics, i també dels més nocius: sembla que el 92% de la població del planeta viu en llocs on se superen els límits fixats per l'OMS. Estic segur que els que respirem a Barcelona tenim molts números d'anar pel mal camí. Un altre enemic molt popular és l'alimentari. Ja sabem que els pesticides, els greixos saturats i l'excés de sucre, entre altres, són fatals per a l'organisme. Hi ha factors, com les ones electromagnètiques, que per intangibles són menys coneguts, i no obstant fan molt de mal: el nostre wifi, o el del veí, les antenes de telefonia, els mòbils o el forn de microones en són un exemple. Fa un temps, un sauri va detectar sota els fonaments de casa meua un corrent freàtic, que, segons va dir, és pitjor que tenir una torre d'alta tensió enganxada a l'orella. No oblidin protegir-se dels àcars que s'amaguen en moquetes i cortines, capaços de provocar-nos al·lèrgies molt molestes, ni dels plàstics tòxics que alliberen substàncies nocives per tota la casa.

Una cosa és segura: ser el més sa del cementiri costa molts sacrificis. Però val la pena aplicar-s'hi encara que sigui impossible fer-ho del tot bé. Això sempre que una central nuclear no rebenti i ens aniquili a tots. Salut. ≡